

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1994-1995

9 MAART 1995

ONTWERP VAN DECREET

**tot wijziging van het decreet van 12 juni 1991
betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap
om de organisatie van een specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde te organiseren,
en andere bepalingen betreffende de universiteiten**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid
uitgebracht door mevrouw A. Leysen**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer C. Moors.

*Vaste leden : de heer J. De Meyer, mevrouw A. Leysen en de heren L. Martens, C. Moors en G. Vanleenhove ;
de heren P. Hostekint, C. Moyaerts, A. Schellens en R. Swinnen ;
de heren R. Deswaene en J. Eeman en mevrouw J. Leduc ;
de heer G. Annemans ;
de heer L. Appeltans ;
de heer J. Tavemier.*

Plaatsvervangers :

*de heren P. Breyne, H. Candries, P. Deprez, F. Sarens en M. Van Peel ;
mevrouw M. De Meyer en de heren E. Pinoie, W. Seeuws en R. Vanlerberghe ;
de heren E. Beysen, L. Pierco en W. Taelman ;
mevrouw M. Dillen ;
de heer R. Van Hooland ;
de heer M. Maertens.*

Zie :

691(1994-1995)

- Nr. 1 : Ontwerp van decreet
- Nr. 2 : Amendementen

DAMES EN HEREN,

Uw Commissie behandelde het voorliggende ontwerp van decreet en keurde het goed op 21 februari 1994.

1. Toelichting door de heer L. Van den Bossche, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

Met betrekking tot de organisatie van de huisartsenopleiding

De artsopleiding was de eerste opleiding waarvan de doelstellingen en de beoogde kerncompetenties van de gediplomeerden werden neergelegd in een Europese richtlijn. Doel van de richtlijn waarin minimum afspraken waren vervat, was het vergemakkelijken van het vrije verkeer van artsen. Het vastleggen van de vereiste minimale basisopleiding was nodig voor de erkenning van de diploma's op Europese schaal. Later volgden voor menig medisch en paramedisch beroep richtlijnen van gelijkaardige strekking.

De eerste artsenrichtlijn dagteekent van 1975. Deze richtlijn bevatte geen enkele bepaling betreffende de wederzijdse erkenning van de diploma's waarmee een specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde wordt afgerond, noch bepalingen betreffende de criteria waaraan die opleiding zou moeten voldoen. Sommige Lid-staten leggen de nadruk op de rol van de huisarts en het belang van de opleiding ervan. Deze ontwikkeling heeft zich in versterkte mate voortgezet, zodat midden de jaren tachtig nagenoeg algemeen werd erkend dat er behoefte bestaat aan een specifieke opleiding voor de huisarts, waardoor hij beter voorbereid wordt op de vervulling van zijn taak. Er werd meer en meer aandacht besteed aan de eerste lijnsgezondheidszorg. Het belang van de specificiteit van de functie van huisarts wordt erkend en eveneens wordt er erkend, dat een betere aanpassing van de huisarts aan zijn specifieke beroepsfunctie kan bijdragen tot een verbetering van het stelsel van medische verzorging. Daarbij is de verwachting dat de verwijzing van de patiënten naar de gespecialiseerde geneeskunde op een selectiever wijze zal geschieden. Een verbetering van de opleiding in de huisartsgeneeskunde is noodzakelijk voor de herwaardering van het beroep van huisarts en een betere positionering van de huisarts in de geneeskundepraktijk. Ook werd er een groeiende discrepantie geconstateerd tussen de medische basisopleiding en de noden van de praktijk van de huisartsgeneeskunde.

Al deze overwegingen hebben meegespeeld in de totstandkoming van de Europese richtlijn van 15 september 1986 inzake een specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde. Doordat de ontwikkelingen in de verschillende Lid-staten in een verschillend tempo plaatsvonden, werd er gekozen voor een langzame convergentie in opeenvolgende stappen : in een eerste fase dienen de Lid-staten een specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde in te voeren, die de basisopleiding van arts aanvult; in een tweede fase dient er te worden bepaald dat de uitoefening van de werkzaamheden van arts als huisarts, in het kader van een stelsel van sociale zekerheid, afhankelijk moeten gesteld worden van de voltooiing van de specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde. Later zullen nieuwe voorstellen worden gedaan om deze hervorming af te ronden.

In principe diende vóór 1 januari 1990 de organisatie van de opleiding operationeel te zijn en startte de tweede fase op 1 januari 1995. Alleen deze tweede fase is voelbaar in de dagelijkse geneeskundepraktijk, omdat ze rechtstreeks ingrijpt in het stelsel van de sociale zekerheid.

De vertaling van de betreffende Europese richtlijn in interne Belgische wetgeving is een moeizaam proces geweest. Onderwijs is niet betrokken bij de voorbereiding van de richtlijn en kreeg de richtlijn pas in een later stadium onder ogen.

Men ging er vanuit dat de uitvoering van de richtlijn een zaak was van het ministerie van Volksgezondheid en van het ministerie van Sociale Voorzorg.

Bij een voorontwerp van besluit van het ministerie van Sociale Voorzorg stelde de Raad van State in zijn advies van 22 maart 1990 onder meer het volgende :

„Beschouwd in het licht van de in België doorgevoerde verdeling van bevoegdheden tussen de Staat en de Gemeenschappen, brengt de door de richtlijn gestelde eis dat het moet gaan om een opleiding, los van de sociale zekerheid, bovendien mee dat het niet aan de nationale overheid maar aan de Gemeenschappen toekomt, de richtlijn op dit punt uit te voeren. (Het betreft hier de richtlijn huisartsgeneeskunde). Krachtens artikel 59bis, § 2, eerste lid, 2° van de Grondwet zoals die bepaling bij de herziening van 15 juli 1988 werd gewijzigd, is immers onderwijs - waartoe ongetwijfeld ook het vaststellen van algemene of specifieke regelingen inzake de opleiding van geneesheren behoort - een aangelegenheid waarvoor uitsluitend de Gemeenschappen bevoegd zijn.

De door de richtlijn opgelegde verplichting heeft immers betrekking op het invoeren van een opleiding - wat niet direct de uitoefening van een beroep betreft - en die verplichting geldt, zoals reeds gezegd, ook los van de organisatie van de sociale zekerheid”.

Dit advies van de Raad van State legde de bevoegdheid om een specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde te organiseren in de schoot van de Gemeenschappen.

Eind 1990 heeft wijlen minister Daniël Coens een informele ad hoc commissie Huisartsopleiding geïnstalleerd onder het voorzitterschap van de secretaris-generaal. Deze commissie heeft op 18 maart 1991 haar eindrapport gegeven. De hoofdlijnen van het rapport zijn te vinden in het u voorggelegde ontwerp van decreet.

De **Europese** richtlijn geeft aan aan welke voorwaarden de specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde dient te voldoen :

- zij is alleen toegankelijk na een basisopleiding in de geneeskunst van zes jaar ;
- bij voltijds dagonderwijs moet de huisartsopleiding ten minste twee jaar duren ;
- de huisartsopleiding dient meer van praktische dan van theoretische aard te zijn, en de praktische opleiding moet gedurende ten minste zes maanden in een ziekenhuis (dat over de nodige uitrusting en diensten beschikt geschikt voor de klinische training van huisartsen in opleiding) en zes maanden in een erkende huisartsenpraktijk of een erkend centrum waar artsen eerstelijnsgezondheidszorg verstrekken geschieden ;
- voor zover reeds een soortgelijke opleiding in de huisartsgeneeskunde bestaat, kan een gedeelte van de opleiding verstrekt worden door middel van ervaring in de huisartsgeneeskunde die door de huisarts in opleiding wordt opgedaan in zijn eigen praktijk onder toezicht van een erkend stagebegeleider ; dit begeleid uitoefenen van de werkzaamheden van arts in eigen praktijk wordt slechts voor de helft van de duur verrekend om de vereiste minimumduur van twee jaar te bereiken ;

- de huisartsopleiding moet inhouden dat de kandidaat persoonlijk deelneemt aan de beroepsactiviteiten en deelt in de verantwoordelijkheid van degenen met wie hij werkt.

Ingaande op een suggestie van de Raad van State werden deze voorschriften in een bijlage bij het decreet opgenomen en zullen ze samen met het decreet bekend worden gemaakt. Op die manier worden die voorschriften in het interne recht opgenomen.

De specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde is alleen toegankelijk nadat de aspirant-huisarts ten minste zes studiejaren in het kader van de basisopleidingscyclus van arts heeft voltooid. Ook deze voorschriften met betrekking tot de minimale vereisten van de basisopleiding worden opgenomen in een bijlage bij het decreet.

Concreet betekent een en ander het volgende.

De academische opleiding tot arts duurt zeven jaar te verdelen over twee cycli.

In het zevende studiejaar (nadat de eindtermen van de Europese basisopleiding werden gehaald) moet het universiteitsbestuur een zwaartepunt huisartsgeneeskunde aanbieden als onderdeel van de specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde. Om het zevende jaar als zodanig onderdeel te kunnen aanrekenen wordt er bepaald dat er aan de geslaagden van het derde studiejaar van de tweede cyclus een certificaat dient uitgereikt te worden dat zij de Europese opleidingscyclus hebben voltooid.

De opleiding tot arts en huisarts kent drie etappes :

- 6 jaar afgesloten met een certificaat (vereiste minimale Europese basisopleiding) ;
- 6 + 1 jaar afgesloten met een graad van arts ;
- 6 + 1 + 2 jaar afgesloten met de graad van huisarts.

Na het behalen van het diploma van arts (dit is na 7 jaar) kunnen de afgestudeerde artsen betaalde beroepsactiviteiten uitoefenen hetzij als zelfstandige huisarts-in-opleiding hetzij als huisarts-in-opleiding in een erkende huisartspraktijk.

In vergelijking met de bestaande studieduur kan men dus niet spreken van een verlenging gezien de mogelijkheid van de uitoefening van bezoldigde activiteiten. In beide gevallen worden de stagemeesters vergoed door het federale ministerie van Sociale Voorzorg.

De Europese richtlijn zelf stipuleert immers dat de huisartsen-in-opleiding in het kader van het stelsel van sociale zekerheid de werkzaamheden van arts ook als huisarts mogen verrichten.

De 6 maanden opleiding in ziekenhuisdiensten moeten ook in de andere oriëntatierichtingen aangeboden worden en omvatten ook gemeenschappelijke opleidingsonderdelen. Bij het bepalen van de duur van de opleiding dient er rekening gehouden te worden met de mogelijkheid tot het begeleid verrichten van werkzaamheden als arts in eigen praktijk. De duur hiervan wordt slechts voor de helft verrekend om de door de richtlijn voorgeschreven minimumduur te halen,

De adviesgroep heeft duidelijk gesteld dat er geen discriminatie mag zijn tussen de huisartsen in opleiding naargelang zij een gedeelte van de stage in een erkende huisartspraktijk voltijds verrichten dan wel begeleid werkzaamheden van arts verrichten in eigen praktijk dat slechts deeltijds wordt aangerekend. Daarom duurt de opleiding drie studiejaren waarvan ten minste één jaar voltijds.

De organisatie van een opleiding in de huisartsgeneeskunde en de vormgeving van het programma van de opleiding zijn taken die bij voorkeur interuniversitair dienen te worden opgenomen. Een belangrijk onderdeel daarvan is de organisatie van de seminars en de opleiding van de stagemeesters.

Aan het Interuniversitair Centrum voor Huisartsenopleiding, zoals dit reeds enkele jaren functioneert, kan die interuniversitaire taakstelling toevertrouwd worden. Hierbij staat voor ogen een samenwerkingsovereenkomst tussen de vier betrokken universiteiten c.q. faculteiten en het ICHO (v.z.w. - 1984). De kosten van zo een overeenkomst kunnen gedekt worden met de toelagen bedoeld in dit decreet.

De specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde dient beschouwd te worden als een aanvulling van de basisopleiding. In de termen van het decreet wordt de opleiding in de huisartsgeneeskunde gedefinieerd als een academische opleiding.

Voor de financiering van deze academische opleiding wordt er gekozen voor een plafondsfinanciering, met name 25 miljoen frank op jaarbasis, om te slaan over de universiteiten naar het gemiddeld aantal diploma's van arts uitgereikt tijdens het voorlaatste en het tweede voorlaatste academiejaar. Alles bijeengenomen vergt de organisatie van deze specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde slechts beperkte inspanningen van de zijde van de universiteiten. De stagemeesters worden immers gefinancierd door het federale ministerie van Sociale Voorzorg. Het forfaitair bedrag van 25 miljoen frank moet dan ook volstaan om de opleiding naar behoren te kunnen inrichten, en zal wellicht een stimulans zijn naar interuniversitaire samenwerking.

Met betrekking tot de sociale voorzieningen voor de studenten en de wedde-aanpassingen van het zelfstandig academisch personeel

Verwezen wordt naar de commentaar bij de artikelen 13 en 14.

2. Algemene bespreking

Een lid citeert uit de uiteenzetting van de minister :

„Doordat de ontwikkelingen in de verschillende lidstaten in een verschillend tempo plaatsvonden, werd gekozen voor een langzame convergentie . . .”

Voor zijn fractie geschiedt dit proces alleszins te langzaam.

Ook de minister beaamt dit, doch wijst erop dat de Europese landen inzake onderwijs een verre van gemeenschappelijke wordingsgeschiedenis hebben gekend. De beroepsuitoefening is vrij gemaakt. De curricula zijn echter zeer verschillend. Dezelfde titels dekken vaak helemaal niet dezelfde ladingen. Bij de totstandkoming van deze richtlijn werd de onderwijssector bovendien helemaal niet betrokken. Nadien wordt dit dan toch de zaak van de onderwijssector met alle moeilijkheden vandien.

Een lid verklaart namens haar fractie vrij positief te staan tegenover de regeling van de huisartsenopleiding om diverse redenen.

- Zij beantwoordt inderdaad volledig aan de Europese richtlijn van 5 april 1993, 93/16/EEG die voorschrijft dat de huisartsenopleiding pas kan starten nadat een zes jaar durende opleiding tot arts met goed gevolg is voltooid. Deze oplei-

ding duurt minstens 2 jaar en legt sterk de nadruk op de praktijkervaring. Conform het advies van de Raad van State, - „om daadwerkelijk in het intern recht te worden opgenomen” en „om te voldoen aan de eisen van duidelijkheid en zekerheid” --werden de bepalingen van de richtlijn 93/16/EEG als bijlage bij het ontwerp van decreet opgenomen.

- De voorgestelde regeling impliceert geen verlenging van de studieduur. De opleiding tot arts en huisarts wordt voortaan onderverdeeld in drie etappen. Een eerste etappe van minstens 6 jaar, omvattende de 3 jaren van de eerste cyclus en de eerste 3 jaren van de tweede cyclus van de opleiding tot arts, wordt afgesloten met een certificaat ; een tweede etappe omvat het vierde studiejaar van de tweede cyclus van de opleiding tot arts en wordt afgesloten met het diploma van arts ; een derde etappe beslaat twee opleidingsjaren in de huisartsgeneeskunde. Deze wordt afgesloten met de graad van huisarts. Aangezien men na de tweede etappe (6 + 1 jaren) reeds beroepsactiviteiten als arts kan uitoefenen is er geen verlenging van de huidige studieduur.

- De financiering van de huisartsenopleiding die ten laste valt van de Vlaamse Gemeenschap bedraagt 25 miljoen frank voor alle universiteiten. Dit bedrag wordt, aldus een lid, ruimschoots gecompenseerd door mindere uitgaven in voortgezette academische opleidingen zoals bepaald in het onderwijsdecreet.

- Tenslotte wijst het lid erop dat met dit ontwerp van decreet uiteindelijk een voorbeeld van coherente samenwerking wordt gesteld tussen het federale en het communautaire beleidsniveau. De weliswaar moeizame voorbereidende werkzaamheden hebben geleid tot een regeling waarbij de respectieve bevoegdheidsdomeinen worden gerespecteerd. De Vlaamse Gemeenschap regelt en controleert de opleiding van de huisartsen, de federale overheid zal tussenkomen in de financiering van de stagemeesters.

Andere leden ondersteunen namens hun fractie inhoudelijk deze visie.

Toch is er behoefte naar verduidelijking omtrent de vraag welke prestaties een arts na de opleiding van 7 jaar (6 + 1) kan verrichten en omtrent de overgangsregeling (zie artikels-gewijze bespreking sub artikel 13).

De minister preciseert dat hij of zij die na het vierde studiejaar van de tweede cyclus afstudeert als arts het beroep van (huis)arts kan uitoefenen. Hij of zij is bevoegd om alle medische handelingen te stellen (diagnose stellen, voorschriften maken), maar gedurende twee jaar moet dit gebeuren onder begeleiding hetzij in een ziekenhuis, hetzij in het kader van een erkende huisartsenpraktijk.

Pas na deze stage is de opleiding van huisarts beëindigd.

Op vraag van verschillende leden of de medische prestaties verstrekt door een huisarts tijdens deze stage door de ziekenfondsen zullen worden terugbetaald, antwoordt de minister dat dit zal afhangen van de praktische administratie en regelingen die met de stagemeesters worden getroffen en van de tarieven die zullen gelden voor de prestaties verstrekt door de huisarts-stagiair.

Voor de stagemeesters die zullen waken voor de kwaliteit van de opleiding is er een financiële tussenkomst van het ministerie van sociale voorzorg.

Een lid vraagt of en hoe in deze aangelegenheid controle wordt uitgeoefend.

De minister antwoordt dat een dubbele controle zal worden uitgeoefend.

Er is vooreerst de controle van de kwaliteit van de opleiding van de stagebegeleiding, die een controle vanwege de Vlaamse Gemeenschap is. Daarnaast zal de stagebegeleider ook worden gecontroleerd door het federale Ministerie van Sociale Voorzorg.

3. Artikelsgewijze bespreking

Artikelen 1 tot en met 11

De artikelen 1 tot en met 11 worden eenparig aangenomen met 8 stemmen.

Artikel 12

Dit artikel regelt de kosten van de opleiding in de huisartsgeneeskunde : 25 miljoen frank op jaarbasis te verdelen over de universiteiten naargelang hun aandeel in het aantal diploma's van arts.

Een lid verklaart dat er vanuit de VLIR wordt op aangedrongen dat deze bijkomende middelen ook werkelijk ten goede komen aan de bewuste opleiding. Het zou wenselijk zijn dat de universiteiten verslag uitbrengen over de besteding hiervan.

De minister verklaart dat in hoofde van de bij de huisartsenopleiding betrokkenen de vrees leeft dat deze bijkomende middelen zonder meer zouden opgaan in de globale middelen van de faculteit geneeskunde.

Toch wenst de minister geen afbreuk te doen aan de sinds 1991 gevolgde filosofie van de globale financiering van de universiteiten gekoppeld aan een kwaliteitscontrole. Hij wenst de gegeven autonomie van de universiteiten te respecteren.

Op vraag van hetzelfde lid bevestigt de minister dat de regeringscommissaris opmerkingen kan maken, mocht een universiteit deze middelen afwenden van het doel.

Mevrouw Leysen dient samen met mevrouw J. Leduc en de heren R. Swinnen, L. Appeltans en J. Tavemier een amendement in om aan de voorgestelde tekst van artikel 130, §5 een zin toe te voegen : „De universiteiten zullen omtrent de besteding van deze bedragen verslag uitbrengen in hun jaarverslag”.

De minister stemt in met dit amendement dat eenparig aangenomen wordt met 8 stemmen.

Artikel 12, aldus geamendeerd, wordt eveneens eenparig aangenomen met 8 stemmen.

Artikel 13

Enkele leden vragen of de overgangsregeling opgenomen in artikel 184bis wel sluitend is.

De voorgestelde regeling heeft luidens artikel 16 uitwerking met ingang van 1 oktober 1994.

Studenten die dit academiejaar (1994-1995) het zevende jaar afstudeerrichting „huisartsgeneeskunde” succesvol afsluiten, kunnen ten vroegste het diploma huisarts behalen vanaf

het academiejaar 1996-1997. Zij worden daarbij geacht te voldoen aan de voorschriften van dit decreet. (Idem voor de studenten die tijdens het academiejaar 1993-1994 het zevende jaar afsloten. Zij kunnen vanaf het academiejaar 1995-1996 het diploma van huisarts behalen.)

Wat nu indien een student in het zevende jaar niet de afstudeerrichting huisartsgeneeskunde heeft gevolgd ? Moet hij/zij een extra zevende jaar volgen ?

De minister antwoordt dat deze student tijdens het zevende jaar alleszins de zes maanden ziekenhuisstage heeft gevolgd. Die vorming heeft hij al. Hij mist dan wel de specifieke huisartsenopleiding bestaande uit 200 uren theorie afgewisseld met praktijkoefeningen in een erkende huisartsenpraktijk.

Tijdens de twee volgende jaren zal hij deze 200 uren moeten „inhalen”. Dit is praktisch zeker mogelijk.

Dit artikel wordt met 8 stemmen eenparig aangenomen.

Artikel 14

Dit artikel legt het bedrag van de sociale toelage vast voor de universiteiten voor de jaren 1992 en 1993.

Een lid vraagt waarom deze bedragen retro-actief worden vastgelegd.

De minister verwijst naar de toelichting op bladzijde 6 van Stuk 691(1994-1995) - Nr. 1.

Voor de conforme berekening van de sociale toelage voor 1992 en 1993 ontbrak de decretale grondslag, wat aanleiding gaf tot discussie met het Rekenhof. Inmiddels werden wel voorschotten uitgekeerd. Om hieraan een einde te stellen wordt nu de definitieve vaststelling van de beide bedragen voor de beide jaren bij decreet vastgelegd.

Artikel 14 wordt eenparig aangenomen met 8 stemmen.

Artikel 15

Bij dit artikel wordt een amendement ingediend door mevrouw A. Leysen, de heer R. Swinnen, mevrouw J. Leduc en de heren Appeltans en J. Tavemier, om zoals voor de andere personeelsleden van de universiteit en van de hogescholen, te voorzien in een delegatie naar de Vlaamse regering voor wat de bezoldigingsregeling van het zelfstandig academisch personeel betreft.

De minister kan instemmen met dit amendement.

Het amendement dat het gehele voorgestelde artikel vervangt wordt eenparig aangenomen met 8 stemmen.

Artikel 16

Dit artikel regelt de inwerkingtreding op retro-actieve wijze.

Artikel 15, de bezoldigingsregeling van het ZAP, heeft uitwerking vanaf 1 november 1994.

De amendering van artikel 15, volgens hetwelk de Vlaamse regering voortaan deze bezoldigingsregeling bepaalt, heeft geen invloed op de voorgestelde datum van inwerkingtreding, aldus de minister. Het desbetreffende besluit van de regering

kan ook retro-actief worden genomen met uitwerking vanaf 1 november 1994.

Artikel 16 wordt eenparig aangenomen met 8 stemmen.

4 Eindstemming

Het gehele ontwerp van decreet wordt eenparig aangenomen met 8 stemmen.

De verslaggever,

A. LEYSEN

De voorzitter,

C. MOORS

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE**HOOFDSTUK 1**

Inleidende bepaling

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 127 van de Grondwet.

HOOFDSTUK 2Organisatie van een specifieke opleiding
in de huisartsgeneeskunde

Artikel 2

In hoofdstuk 111, afdeling 2, van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap, wordt in artikel 7 een derde lid toegevoegd luidend als volgt :

„De specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde is een academische opleiding volgend op de academische opleiding tot arts en wordt bekrachtigd met een academische graad van huisarts .“.

Artikel 3

Artikel 11 van hetzelfde decreet wordt aangevuld met een derde lid luidend als volgt :

„Het gezamenlijke onderwijsprogramma van de eerste cyclus van de opleiding tot arts en van de eerste drie studiejaar van de tweede cyclus van deze opleiding, moet voldoen aan de vereisten bepaald in de Europese richtlijn van 5 april 1993, 93/16/EEG, Titel IV, welke in bijlage 1 is gevoegd. De geslaagden voor het jaarexamen van het derde studiejaar van de tweede cyclus krijgen van het universiteitsbestuur een certificaat dat bevestigt dat zij met goed gevolg de opleidingscyclus, bedoeld in artikel 23 van de hiervoor vermelde richtlijn, hebben voltooid, welke in bijlage 11 is gevoegd.

In het vierde studiejaar van de tweede cyclus van de opleiding tot arts kan het universiteitsbestuur meerdere zwaartepunten aanbieden waaronder ten minste het zwaartepunt „huisartsgeneeskunde“. Dit vierde studiejaar met het zwaartepunt huisartsgeneeskunde is het eerste studiejaar van de specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde zoals bedoeld in titel IV van de Europese richtlijn van 5 april 1993, 93/16/EEG.“.

Artikel 4

§ 1. Artikel 14, eerste lid, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 december 1994, wordt vervangen door de volgende bepaling :

„Behalve in de hierna bepaalde gevallen omvat elke cyclus van een academische opleiding twee studiejaar.“.

§ 2. Hetzelfde artikel wordt aangevuld met een vierde lid luidend als volgt :

„De totale studieomvang van de opleiding in de huisartsgeneeskunde bedraagt drie studiejaren, namelijk het vierde studiejaar van de tweede cyclus van de opleiding tot arts en de twee studiejaren van de opleiding in de huisartsgeneeskunde.“.

Artikel 5

In artikel 19, eerste lid, 15°, van hetzelfde decreet worden de woorden „kandidaat-arts en arts” vervangen door de woorden „kandidaat-arts, arts en huisarts”.

Artikel 6

In artikel 23, 15°, van hetzelfde decreet worden de woorden „kandidaat-arts en arts” vervangen door de woorden „kandidaat-arts, arts en huisarts”.

Artikel 7

In artikel 26, eerste lid, b, 5°, van hetzelfde decreet worden de woorden „de graad van arts kan” vervangen door de woorden „de graden van arts en huisarts kunnen”.

Artikel 8

In artikel 27, 14°, van hetzelfde decreet worden de woorden „kandidaat-arts en arts” vervangen door de woorden „kandidaat-arts, arts en huisarts”.

Artikel 9

In artikel 28, 14°, van hetzelfde decreet worden de woorden „kandidaat-arts en arts” vervangen door de woorden „kandidaat-arts, arts en huisarts”.

Artikel 10

Artikel 35 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 27 januari 1993, wordt aangevuld met een zevende lid luidend als volgt :

„Het slagen voor het jaarexamen van het derde studiejaar van de tweede cyclus van de opleiding tot arts is voorwaarde voor de toegang tot het vierde studiejaar van de bedoelde cyclus. Artikel 53, tweede lid, is niet van toepassing op het vierde studiejaar van de tweede cyclus.“.

Artikel 11

In artikel 49, eerste lid, worden de woorden „Onverminderd het bepaalde in de artikelen 50, 51 en 60” vervangen door de woorden „Onverminderd het bepaalde in de artikelen 14, 50, 51 en 60”.

Artikel 12

Artikel 130 van hetzelfde decreet wordt aangevuld met een § 5 :

„§ 5. Vanaf het begrotingsjaar 1996 wordt aan de gezamenlijke universiteiten een bijkomende werkingsuitkering van 25

miljoen franken toegekend voor de organisatie van de specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde. Vanaf het begrotingsjaar 1997 wordt dit bedrag jaarlijks geïndexeerd overeenkomstig de in § 2 van dit artikel bepaalde indexeringsformule. Dit bedrag wordt omgeslagen over de universiteiten naar het gemiddeld aantal diploma's van arts uitgereikt tijdens het voorlaatste en het tweede voorlaatste academiejaar.

De universiteiten zullen omtrent de besteding van deze bedragen verslag uitbrengen in hun jaarverslag.“.

Artikel 13

In hetzelfde decreet wordt een artikel **184bis** ingevoegd luidend als volgt :

„Artikel 184bis

De studenten die tijdens het academiejaar 1993-1994 en 1994-1995 in het vierde jaar van de tweede cyclus van de opleiding in de geneeskunde de afstudeerrichting „huisartsgeneeskunde” met succes hebben gevolgd worden bij wijze van overgangsmaatregel geacht te voldoen aan de voorschriften van dit decreet. Zij kunnen ten vroegste vanaf, respectievelijk het academiejaar 1995-1996 en 1996-1997 het diploma van huisarts behalen.“.

HOOFDSTUK 3

Diverse bepalingen

Artikel 14

Het bedrag van de sociale toelage van de universiteiten wordt voor de jaren 1992 en 1993 als volgt vastgesteld :

Instelling	1992	1993
Vrije Universiteit Brussel	58.313.400fr.	60.119.500fr.
Katholieke Universiteit Leuven	162.217.400 fr.	169.669.500 fr.
Universitaire Faculteiten		
Sint-Ignatius Antwerpen	30.569.400 fr.	30.362.500 fr.
Universitaire Instelling Antwerpen	16.085.400 fr.	17.445.750 fr.
Limburgs Universitair Centrum	7.410.300 fr.	14.054.250 fr.
Katholieke Universiteit Brussel	6.783.000 fr.	6.210.750 fr.
Universiteit Gent	103.958.400fr	111.961.500 fr.
Universitair Centrum Antwerpen	20.231.700 fr.	24.102.750 fr.

Artikel 15

Artikel 96 van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse gemeenschap wordt vervangen door de volgende bepaling :

„Artikel 96

De Vlaamse regering bepaalt de bezoldigingsregeling van de leden van het zelfstandig academisch personeel.”

HOOFDSTUK 4

Inwerkingtreding

Artikel 16

Dit decreet heeft uitwerking met ingang van 1 oktober 1994 met uitzondering van artikel 14 dat uitwerking heeft met ingang van het begrotingsjaar 1992 en artikel 15 dat uitwerking heeft met ingang van 1 november 1994.

BIJLAGE 1

TITEL IV

EUROPESE RICHTLIJN VAN 5 APRIL 1993, 93/16/EEG

TITEL IV

SPECIFIEKE OPLEIDING IN DE HUISARTSGENEFESKUNDE

Artikel 30

Iedere Lid-Staat op het grondgebied waarvan de volledige in artikel 23 bedoelde opleidingscyclus wordt gegeven, voert een specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde in, welke ten minste aan de in de artikelen 31 en 32 gestelde voorwaarden voldoet, en wel zodanig dat de eerste diploma's of certificaten of andere titels waarmee deze opleiding wordt afgesloten, uiterlijk op 1 januari 1990 worden afgegeven.

Artikel 31

1. De in artikel 30 bedoelde specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde moet ten minste aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) alleen toegankelijk zijn nadat ten minste zes studiejaren in het kader van de in artikel 23 bedoelde opleidingscyclus met goed gevolg zijn voltooid ;

b) bij- voltijds onderwijs ten minste twee jaar duren en onder toezicht van de bevoegde autoriteiten of instellingen worden gegeven ;

c) meer van praktische dan theoretische aard zijn ; de praktische opleiding dient enerzijds te worden gegeven gedurende ten minste zes maanden in een erkend ziekenhuis dat over de nodige uitrusting en diensten beschikt, en anderzijds gedurende ten minste zes maanden in een erkende huisartsenpraktijk of een erkend centrum waar artsen eerstelijnszorg verstrekken : in het kader van deze specifieke opleiding moeten contacten worden onderhouden met andere instellingen of organisaties voor gezondheidszorg die zich bezighouden met de huisartsgeneeskunde ; onverminderd deze minimumperioden mag de praktische opleiding evenwel gedurende ten hoogste zes maanden worden vervangen door een Opleiding in andere erkende instellingen of organisaties voor gezondheidszorg die zich met huisartsgeneeskunde bezighouden ; -

d) de kandidaat dient persoonlijk aan de beroepsactiviteiten deel te nemen en in de verantwoordelijkheden van degenen met wie hij werkt, te delen.

2. De Lid-Staten kunnen de toepassing van het bepaalde in lid 1, onder c), betreffende de minimale opleidingsduur tot uiterlijk 1 januari 1995 uitstellen.

3. De Lid-Staten stellen het afgeven van de diploma's, certificaten en andere titels waarmee de specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde wordt afgesloten, afhankelijk van het bezit van een van de diploma's, certificaten of andere titels, als bedoeld in artikel 3.

Artikel 32

Indien een Lid-Staat op 22 september 1986 een opleiding in de huisartsgeneeskunde verstrekt door middel van een ervarina in de huisartsgeneeskunde die door de arts in zijn eigen praktijk onder toezicht van een erkend stagebegeleider is opgedaan, kan die Lid-Staat deze opleiding bij wijze van proef handhaven op voorwaarde dat :

deze voldoet aan artikel 31, lid 1, onder a) en b), alsmede aan lid 3 ;

- de duur ervan overeenkomt met het dubbele van het verschil tussen de periode als bedoeld in artikel 31, lid 1, onder b), en het totaal van de perioden bedoeld in het derde streepje van dit artikel :

- deze ten minste een periode omvat in een erkend ziekenhuis dat over de nodige uitrusting en diensten beschikt, alsmede een periode in een erkende huisartsenpraktijk of een erkend centrum waar artsen eerstelijnszorg verstrekken ; vanaf 1 januari 1995 bedraagt de duur van elk van deze perioden ten minste zes maanden.

Artikel 33

Aan de hand van de opgedane ervaring en gelet op de ontwikkeling van de opleidingen op het gebied van de huisartsgeneeskunde, dient de Commissie uiterlijk op 1 januari 1996 bij de Raad een verslag in over de toepassing van de artikelen 31 en 32, vergezeld van passende voorstellen met het oog op de verdere harmonisatie van de huisartsenopleiding.

De Raad neemt vóór 1 januari 1997 volgens de in het Verdrag vastgestelde procedures over deze voorstellen een besluit.

Artikel 34

1. Onverminderd het beginsel van de voltijdse opleiding, vervat in artikel 31, lid 1, onder b), kunnen de Lid-Staten, naast een voltijdse opleiding, een deeltijdse specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde toestaan wanneer aan de volgende bijzondere voorwaarden is voldaan :

- de totale duur van de opleiding mag niet worden verkort vanwege het feit dat het om een deeltijdse opleiding gaat ;

- het weekrooster van de deeltijdse opleiding mag niet minder zijn dan 60 % van het weekrooster van de voltijdse opleiding ;

- de deeltijdse opleiding dient een aantal voltijdse opleidingsperiodes te omvatten, zowel voor het opleidingsonderdeel dat in een ziekenhuis wordt gegeven als voor het onderdeel in een erkende huisartsenpraktijk of in een erkend centrum waar artsen eerstelijnszorg verstrekken. Het aantal voltijdse opleidingsperiodes en de duur ervan zijn zodanig, dat zij een passende voorbereiding op de daadwerkelijke uitoefening van de huisartsgeneeskunde vormen.

2. De deeltijdse opleiding dient van een niveau te zijn dat kwalitatief gelijkwaardig is aan dat van de voltijdse opleiding. Zij wordt afgesloten met het in artikel 30 bedoelde diploma of certificaat of een andere titel.

Artikel 35

1. Ongeacht de bepalingen inzake verworven rechten die de Lid-Staten vaststellen, kunnen zij het in artikel 30 bedoelde diploma of certificaat, respectievelijk de aldaar bedoelde andere titel afgeven aan artsen die niet de in de artikelen 31 en 32 bedoelde opleiding hebben genoten, maar wel een andere aanvullende opleiding die met een door de bevoegde autoriteiten van een Lid-Staat afgegeven diploma, certificaat of andere titel is afgesloten ; de Lid-Staten mogen dit diploma of certificaat of deze andere titel evenwel slechts afgeven indien het de bekrachtiging vormt van kennis die kwalitatief gelijkwaardig is aan die welke wordt verworven tijdens de in de artikelen 31 en 32 bedoelde opleiding.

2. In de regels die de Lid-Staten overeenkomstig lid 1 vaststellen, bepalen zij met name in hoeverre de door de aanvrager reeds genoten aanvullende opleiding en diens beroepservaring in aanmerking kunnen worden genomen ter vervanging van de in de artikelen 31 en 32 bedoelde opleiding.

Zij mogen het in artikel 30 bedoelde diploma of certificaat, respectievelijk de aldaar bedoelde andere titel slechts afgeven indien de aanvrager aedurende ten minste zes maanden in een huisartsenpraktijk of een erkend centrum waar artsen eerstelijnszorg verstrekken, als bedoeld in artikel 31, lid 1, onder c), ervaring in de huisartsgeneeskunde heeft opgedaan.

Artikel 36

1. Met ingang van 1 januari 1995 stellen alle Lid-Staten, behoudens de bepalingen inzake verworven rechten, het in het kader van hun nationale stelsel van sociale zekerheid als huisarts verrichten van de

werkzaamheden van arts afhankelijk van het bezit van een diploma ; een certificaat of een andere titel als bedoeld in artikel 30.

De Lid-Staten kunnen evenwel personen die de specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde volgen, van deze voorwaarde vrijstellen.

2. Elke Lid-Staat bepaalt om welke verworven rechten het gaat. Het recht om de werkzaamheden van arts als huisarts uit te oefenen in het kader van het nationale stelsel van sociale zekerheid van die Lid-Staat zonder het in artikel 30 bedoelde diploma of certificaat resocietievelijk de aldaar bedoelde titel te bezitten, moet hij evenwel als verworven recht toekennen aan alle artsen die dit recht op 31 december 1994 krachtens de artikelen 1 tot en met 20 bezitten en op die datum op zijn grondgebied praktiseren, omdat zij in aanmerking kwamen voor het bepaalde in, artikel 2 of artikel 9, lid 1.

3. Elke Lid-Staat mag lid 1 voor 1 januari 1995 toepassen, op voorwaarde dat alle artsen die de in artikel 23 bedoelde opleiding in een andere Lid-Staat hebben genoten, zich tot en met 31 december 1994 op zijn grondgebied kunnen vestigen en daar in het kader van zijn nationale stelsel van sociale zekerheid kunnen praktiseren, met een beroep op artikel 2 of op artikel 9, lid 1.

4. De bevoegde autoriteiten van elke Lid-Staat geven aan artsen die op grond van lid 2 verworven rechten hebben, op hun verzoek een certificaat af waaruit blijkt dat zij het recht hebben om in het kader van hun stelsel van sociale zekerheid de werkzaamheden van arts als huisarts uit te oefenen zonder het in artikel 30 bedoelde diploma of certificaat of een andere titel te bezitten.

5. Lid 1 doet geen afbreuk aan de mogelijkheid voor de Lid-Staten om op hun grondgebied volgens hun eigen regeling aan personen die niet in het bezit zijn van diploma's, certificaten of andere titels die de afsluiting vormen van een artsenopleiding en van een specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde die beide in een Lid-Staat werden genoten, maar wel in het bezit zijn van in een derde land verkregen diploma's, certificaten of andere titels waarmee de hier bedoelde opleidingen, of één daarvan, worden afgesloten, de uitoefening van de werkzaamheden van arts als huisarts in het kader van een stelsel van sociale zekerheid toe te staan.

Artikel 37

1. Iedere Lid-Staat erkent, voor de uitoefening van de werkzaamheden van arts als huisarts in het kader van zijn nationale stelsel van sociale zekerheid, de in artikel 30 bedoelde en aan onderdanen van de Lid-Staten door andere Lid-Staten overeenkomstig de artikelen 31, 32, 34 en 35 verstrekte diploma's, certificaten en andere titels.

2. Iedere Lid-Staat erkent de in artikel 36, lid 4, bedoelde en aan onderdanen van de Lid-Staten door andere Lid-Staten verstrekte certificaten, door daaraan op zijn grondgebied dezelfde rechtsgevolgen te verbinden als aan de diploma's, certificaten en andere titels die hijzelf afgeeft en die het mogelijk maken de werkzaamheden van

arts als huisarts in het kader van zijn nationale stelsel van sociale zekerheid uit te oefenen.

Artikel 38

De onderdanen van een Lid-Staat aan wie een Lid-Staat de in artikel 30 of in artikel 36, lid 4, bedoelde diploma's, certificaten of andere titels heeft afgegeven, hebben het recht om in de ontvangende Lid-Staat de in deze Lid-Staat bestaande beroepstitel te voeren en van de afkorting daarvan gebruik te maken.

Artikel 39

1. Onverminderd artikel 38 ziet de ontvangende Lid-Staat erop toe dat personen op wie artikel 37 van toepassing is, het recht hebben gebruik te maken van hun wettelijke opleidingstitel van de Lid-Staat van oorsprong of herkomst, en eventueel van de afkorting daarvan, in de taal van deze Lid-Staat. De ontvangende Lid-Staat kan voorschrijven dat deze titel wordt gevolgd door de naam en de plaats van de instelling of van de examencommissie die de titel heeft verleend.

2. Wanneer de opleidingstitel van de Lid-Staat van oorsprong of van herkomst in de ontvangende Lid-Staat kan worden verward met een titel waarvoor in deze Lid-Staat een aanvullende opleiding is vereist die de begunstigde niet heeft gevolgd, kan de ontvangende Lid-Staat voorschrijven dat de begunstigde zijn opleidingstitel van de Lid-Staat van oorsprong of van herkomst voert in een door de ontvangende Lid-Staat aangegeven passende vorm.

Artikel 40

Op basis van de opgedane ervaring en in het licht van de ontwikkeling van de opleidingen in de huisartsgeneeskunde, legt de Commissie aan de Raad uiterlijk op 1 januari 1997 een verslag voor over de toepassing van deze titel alsmede in voorkomend geval passende voorstellen, ten einde ervoor te zorgen dat elke huisarts een adequate opleiding ontvangt, die voldoet aan de specifieke eisen van de uitoefening van de huisartsgeneeskunde. De Raad neemt over deze voorstellen een besluit volgens de in het Verdrag neergelegde procedures.

Artikel 41

Zodra een Lid-Staat de Commissie in kennis heeft gesteld van de datum van inwerkingtreding van de door hem overeenkomstig artikel 30 getroffen maatregelen, doet deze daarvan op passende wijze mededeling in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen onder vermelding van de benamingen die door deze Lid-Staat voor diploma, certificaat en andere titel en in voorkomend geval voor de beroepstitel werden vastgesteld.

Gezien om gevoegd te worden bij het decreet van [...] tot wijziging van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap om de organisatie van een specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde te organiseren, en andere bepalingen betreffende de universiteiten.

BIJLAGE 11

ARTIKEL 23

EUROPESE RICHTLIJN VAN 5 APRIL 1993, 93/16/EEG

TITEL 111

COORDINATIE VAN DE WETTELIJKE EN
BESTUURSRECHTELIJKE BEPALINGEN
BETREFFENDE DE WERKZAAMHEDEN
VAN DE ARTS

Artikel 23

1. De Lid-Staten stellen de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van de arts afhankelijk van het bezit van een in artikel 3 genoemd diploma, certificaat of andere titel van arts waardoor wordt gewaarborgd dat de betrokkene gedurende de totale opleidingstijd

a) voldoende kennis heeft verworven van de wetenschappen waarop de geneeskunst berust, alsmede een goed inzicht in de wetenschappelijke methoden, met inbegrip van de beginselen van de meting van biologische functies, in de beoordeling van wetenschappelijk vastgestelde feiten alsmede in het analyseren van gegevens ;

b) voldoende kennis heeft verworven van de structuur, de functies

en het gedrag van gezonde en zieke personen, alsmede van de wijze waarop de gezondheidstoestand van de mens wordt beïnvloed door zijn natuurlijke en sociale omgeving ;

c) voldoende kennis heeft verworven van de klinische studievakken en de klinische praktijk, waardoor hij een samenhangend beeld heeft van de ziekten van lichaam en geest, van de geneeskunde voor wat de aspecten preventie, diagnose en therapie betreft, alsmede van de voortplanting van de mens ;

d) onder deskundige leiding voldoende klinische ervaring in ziekenhuizen heeft opgedaan.

2. Een dergelijke totale geneeskundige opleiding omvat ten minste zes studiejaren of 5 500 uren theoretisch en praktisch onderwijs, dat aan een universiteit respectievelijk onder toezicht van een universiteit wordt gegeven.

3. Voor de toelating tot deze opleiding wordt het bezit vereist van een diploma of certificaat dat in een Lid-Staat voor de betrokken studie toegang geeft tot inrichtingen van universitair onderwijs.

4. Bij betrokkenen wier opleiding voor 1 januari 1972 is aangevangen, kan de in lid 2 genoemde opleiding een praktische scholing op universitair niveau van zes maanden omvatten, in de vorm van een voltijdse opleiding onder toezicht van de bevoegde autoriteiten.

5. Deze richtlijn doet geen afbreuk aan de mogelijkheid voor de Lid-Staten om op hun eigen grondgebied volgens hun eigen regeling aan houders van diploma's, certificaten en andere titels die niet in een Lid-Staat zijn behaald, de toegang tot de werkzaamheden van arts en de uitoefening ervan toe te staan.

Gezien om te worden gevoegd bij het decreet van [...] tot wijziging van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap om de organisatie van een specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde te organiseren, en andere bepalingen betreffende de universiteiten.